

Подиръ кратко мълчание, капитанъ Вазовъ продължи :

— „Въпроса е отъ голѣма важностъ и заслужва да се разисква всестранно, но понеже наближаваме селото и горячността, съ която споримъ, недопуска разискванъето по улицата, кждѣто движението на хората е голѣмичко, то азъ ще ви кажъ слѣдущето: този въпросъ отдавна занимава нашитѣ политици и висши офицери и всички сж се убѣдили и сж рѣшили, че сваляньето на Княза е необходимо за спасението на Отечеството. Азъ вѣрвамъ, че който и да е отъ васъ, ако си прѣдположи Княза поставенъ на едната карта, а Отечеството на другата, ще се съгласи да жертвува първия, за спасението на второто. Това единъ пжтъ признато и рѣшено, прѣдложи се, щото детрониранъето на Княза да се извърши отъ I п. полкъ, но командира на този полкъ, майоръ Поповъ, който е напълно съгласенъ съ рѣшението, не бѣ съгласенъ да изпълни цѣльта полка, на когото е шефъ Княза; слѣдъ това, установихъ се на 2-й п. Струмский полкъ, който, послѣ първия, е най-близкия до София. При всичко, че майоръ Поповъ не се съгласи да вземе полка му участие, ако и да е солидаренъ, вий ще видите, че всичкитѣ други шефски части, а именно: Военното училище, I-й Артиллерийский полкъ, I-я Конний полкъ, и самия конвой ще бждатъ първитѣ въ прѣврата“. . . .

Разговора, а по-право — спора се прѣкрати, защото влѣзохме въ селото. Чудно ми се виждаше въ тоя споръ поведението на кап. Марчина, който одобряваше моитѣ и Марковитѣ съждения, а бѣще съгласенъ съ Вазова и с-ие. Другитѣ бѣхъ слушатели. които само мълчаливо подтвърждавахъ думитѣ ту на едната ту на другата страна, безъ да изказватъ и тѣхнитѣ си мнения.